

O VÍLE KRISTÝNCE
A
DUHOVÉM PRINCI

JINDŘICH MALŠÍNSKÝ

JINDŘICH MALŠÍNSKÝ

verše ALOIS KOLÁŘ

*O VÍLE KRISTÝNCE
A DUHOVÉM PRINCI*

2015

ĽAR

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být přenášena nebo reprodukována bez předchozího písemného souhlasu držitele práv.

Jindřich Malšínský / Alois Kolář

O VÍLE KRISTÝNCE A DUHOVÉM PRINCI

Sazba a obálka: Dušan Žárský
V elektronické podobě první vydání
Vydal Dušan Žárský – ŽÁR, www.zar.cz
v roce 2015

ISBN: 978-80-86725-58-1

POHÁDKA

*Kdysi dávno, v zimě, v létě,
ve všední dny, ve svátky,
povídali doma dětem
lidé večer pohádky.*

*Zprvu nikdo žádné neznal,
musely se vymyslet.
Byly vzácné, tak ty hezké
obletěly celý svět.*

*Čaroděje, prince, Honzu,
draka jako stodolu,
známe u nás stejně jako
Eskymáci na pólu.*

*V pohádkách se dějí věci!
Na ty je tam kouzelník.
V podsvětí mu konkuruje
sám rohatý pekelník.*

*Nakonec to ale všechno
vždycky dobře dopadne.
Třeba když z dvanácti panen
princ tu pravou uhádne.*

*Pohádka má ještě jedno
důležité poslání:
Vždycky v ní vítězí dobro,
lidi před zlem ochrání.*

LÍBÁNKY

*Líbánky jsou vstupní brána
k manželskému žití.
Novomanželé jsou šťastní,
svět je plný kvítí.*

*Jsou na sebe hodní, milí,
slibují si lásku,
věří ve věčné trvání
manželského svazku.*

*Přejme jim tu velkou lásku,
kterou k sobě cítí.
Ať je k sobě pevně poutá
až do konce žití!*

Od božího rána do večera se na louce u lesa ozývala slůvka „Mám tě rád“ a „Mám tě ráda.“ Po svatbě si víla Kristýnka a Duhový princ vyznávali lásku a zvířátka jim tleskala. Vodili se za ručičky a vždycky po několika krocích se zastavili. Princ objal Kristýnku, políbil ji a po chvílce se to se opakovalo v opačném pořadí.

Kde se vzali, tu se vzali malí kovaříčci, udělali kolem nich kruh a za doprovodu pištících komárů jim zazpívali písničku Ach, ta láska nebeská. K nim se připojili kos s koscí, čížek, skřivan lesní, strnad, drozd a konipásek luční a všichni společně pokračovali tak, jak to slyšeli v televizi. Ach, ta láska nebeskáá, je jak něžné pohlázení, který život v štěstí změni...

Z rybníka vyskákaly na břeh žabky, vítězové pěvecké soutěže DOREMIKVA a spustily hezkou písničku o nejkrásnějším poupátku z květů. Paní Tesaříková vyšla před chaloupku a při pohledu na zamilovanou dvojici uronila slzu. „Nic naplat, mládí a láska patří k sobě,“ pomyslela si a zamávala na paní Kovaříkovou, která jen kývla hlavou a přes plot na ni zavolala: „Také jsme byly, paní sousečko, mladé. Dávno je tomu, moc dávno, co se mě zlatohlávek zeptal, jestli si беру Kovaříka z lásky a já s radostí špitla své ano.“

Zatímco si Kristýnka povídala s žabkou Boženkou, princ odběhl na louku a natrhal své víle kytici kopretin. Přidal mezi ně pro barvu zvonek luční, diviznu, třezalku, jitrocel a pichlavý bodlák. Kristýnka poděkovala, prince pohladila, políbila na čelo a rozloučila se s věrnou kamarádkou Boženkou a ostatními žabičkami. Cestou zpět se pozdravili s mistrem Tesaříkem. „Až budete potřebovat kolébku, tak víte, na koho se máte obrátit.“

„Děkujeme, určitě ji budeme potřebovat, ale ještě chvíli počkáme,“ odpověděl princ a Kristýnka se začervenala.

Doma dali kytici do vázy, poslechli si pohádku o Křemílkovi a Vochemůrkovi, jak uklízeli zahrádku u pařezové chaloupky, zamávali měsíčkovi a hvězdičkám a uložili se ke spánku. Kristýnce se zdálo o princí, který jí přinesl na dobrou noc tu nejkrásnější hvězdičku a princovi o kolébce od mistra Tesaříka.

V DUHOVÉM KRÁLOVSTVÍ

*V tom království měli lidé
život plný pohody.
Po práci se radovali,
užívali svobody.*

*Vládl jim král spravedlivě,
byl to dobrý panovník.
Zastání u něho našel
i poslední služebník.*

*Lidé žili jako jedna
spokojená čeládka.
Závidět jim nemusíme,
je to přece pohádka.*

U snídaně řekl princ Kristýnce, aby si dnes oblékla ty nové šatičky s květinami, protože je čeká významný den. Tvářil se tajemně a ona se raději na nic neptala. Ono se řekne tajemství, ale někdy svrbí na jazyku a pak je rázem venku. Tak tomu bylo i dnes ráno.

„Kristýnko, dnes navštívíme království mého otce Duhového krále, seznámím tě s mojí královskou matkou

a mladší sestrou princeznicí Jasmínkou. Poprosil jsem mráček, aby poslal na zem drobné kapičky deště a společně se sluníčkem postavili duhový most. Přijede pro nás zlatý kočár se zlatými koníky a královským kočím s vysokým černým kloboukem, bílými rukavičkami a černými kníry natočenými vzhůru k obloze, přesně podle poslední módy.“

Než si stačila Kristýnka obléknout šaty s květinami, ve kterých se princ nejvíce líbila, zastavil před domkem kočár. Princ pomohl své víle nastoupit, kočí práskl bičem a koníci se rozběhli po duhovém mostě směrem k obloze.

V polovině cesty se zastavili, aby si odpočinuli. Cesta vedla do kopce a k tomu bylo vedro k zalknutí. Sluníčko se pousmálo a hned nabídlo pomoc: „Nic se nebojte. Já vám zatlačím a za chvíli budete nahoře.“ A tak se také stalo.

Celá královská rodina již návštěvu očekávala. Kristýnku přivítali jako starou známou. Jasmínka ji provedla po duhovém království a král s královnou poslouchali vyprávění Duhového prince o tom, jak se seznámil s Kristýnkou, o svatbě, jak spolu pracují na zahrádce, o sousedech, komářích pištcích, žabím sboru KVAKVA, ptačím pěveckém sdružení, které vystupuje pod vedením pana Kosa a jeho manželky v televizním pořadu Zpěvácci lesů, luk a strání. Jen tak mimochodem se zmínil o panu Tesaříkovi a kolíbce a Kristýnka se u toho začervenala.

Stmívalo se a byl čas k návratu. Mráček a sluníčko postavili duhový most, princ a víla se rozloučili s královskou rodinou a vrátili se na louku do svého domečku.

NA BORŮVKÁCH

*Malí, velcí, tlustí, tencí
všichni v létě sbírají
ty kuličky, kterými se
lesy u nás černají.*

*Borůvky jsou vzácným darem,
jež příroda rozdává.
Potraviny, ba i léku,
se v nich lidem dostává.*

*Čas borůvek, ten se pozná
podle modrých dětských pus.
Že's je ještě nikdy nejed'?
Tak to honem rychle zkus!*

Časně ráno obletěla louku beruška Janinka a každému hlásila, že letos roste v lese spousta borůvek a hub je tolik, že se nemusejí hledat, stačí se jen rozhlédnout a sbírat. Ani se nenadějete a máte plný košík holubinek, štíhlých bedel s kloboukem vyzdobeným hnědými skvrnami, lišek je v lese jak naseto a václavky letos nikdo nesbírá. Pod mod-

řiny se najde klouzek, pod smrky nejchutnější ze všech hub hřib hnědý, křemenáč s červeným kloboukem, a když máte velké štěstí, najdete i ryzce černohlávka.

Druhý den byl les plný broučků. Čmeláci Brumík s Čmeldou les prozkoumali a poradili Kristýnce i ostatním obyvatelům, kde se to nejvíc modrá borůvkami a kde rostou pravé hříby s kloboukem jako kolo od trakaře. Kristýnka, žížala Žaneta, žába Boženka s několika žábami z rybníčku U rákosí a paní Kovaříková s dětmi trhaly borůvky. Princ, cvrček, pánové Kovařík s Tesaříkem a ježek Vojta sbírali do košíčků houby. U pařezu se krčil hřib kovář, kousek dál žloutly lišky a na kraji lesa našel ježek štíhlé bedly. Byly to krasavice, že mu je bylo líto utrhnout.

Horší to měly borůvkářky. Záda bolela a moc jich do konviček nepřibývalo. Naštěstí šel kolem zbloudilý mraveňek, kterému se sběraček zželelo, a přivolal pomoc. Stovky čiperných mravenečků začalo plnit nádoby a než byste řekli švec, byly naplněny i s kopečky. Za to jim průvod vracejících se broučků nadrolil do mraveniště zbytky rohlíků a chleba.

Zbytek dne strávili sběrači ve stínu pod stromem, mladší se vykoupali v rybníčku a děti skotačily, poskakovaly, honily se a po únavě ani památka. Na dobrou noc jim Kristýnka připravila borůvky s cukrem a šlehačkou a všichni společně se s dnešním borůvkovým dnem rozloučili písničkou: Hvězdičky dobrou noc, já už jdu spát. Vy za mě hlídejte, ublížit nedejte panence mé milé, kterou mám rád.

BAVORSKÉ VDOLLEČKY

*To snad není ani jídlo,
je to mana nebeská.
Když je vidí na talíři,
každé dítě zatleská.*

*V puse se jen rozplývají,
ani kousat nemusíš.
Z talíře ti rychle mizí,
kam, to ani netušíš.*

*Vypečené do zlatova
s povidly a tvarohem,
cítím je z kuchyně vonět,
ještě když jsem za rohem.*

„To byl včera den! Jsem celá polámaná, ale stálo to za tu námahu,“ postěžovala si Kristýnka princí. „Borůvek máme na celou zimu a ještě nám zbude na koláč.“

Od rána to vypadalo, že bude vedro k zalknutí. Sedla si v kuchyni u otevřeného okénka a listovala v kuchařské knize. „Co bych tak dnes uvařila princí k obědu?“ přemýšlela, ale na nic nemohla přijít.

Vtom přiletěl k oknu věčně rozcuchaný vrabec Ferda. Ten, co nevěděl, to nepověděl a s tím ostatním se chlubil při každé příležitosti. Poradil, jak správně uvařit vajíčka, opravit budíka, nakreslit koloběžku a třeba přišít knoflík. Vše mu rozuměl, všechno věděl nebo si to vymyslel. Když uviděl Kristýnku, jak listuje v knize, hned jí nabídl pomoc.

„Čimčarára čim čimčim, co mám dělat, dobře vím a tobě, Kristýnko, rád poradím. Pořád obracíš stránky, něco hledáš a stačí málo, zavolat Ferdu a máš po starostech.“

„To jsi hodný, vrabčáku, ale nevím, nevím, jestli mi můžeš poradit. Přemyslím, co mám uvařit svému princovi k obědu.“

„Snadná pomoc, čimčimčim, jen trochu se zamyslím. To je pro mne hračka. Uvař mu vejce natvrdo, naměkko nebo na hniličku. Dáš vajíčko do hrníčku, povaříš málo nebo víc, chleba krajíc k tomu a je po problému.“

„Tobě se to snadno řekne, ale slepička vajíčko nesnesla.“

Vrabec navrhoval krupičnou kaši, zelnici, cibulačku, česnečku, ale Kristýnka jen vrtěla hlavou. Situaci zachránila paní Kovaříková s košíkem plných vajec: „Copak, copak? Pověz mi, co tě trápí a společně si s tím poradíme.“

Kristýnka se svěřila, že neví, co princovi uvařit k obědu. A pak už šlo všechno ráz na ráz. Mouka, mléko, cukr, droždí, vajíčka a netrvalo dlouho, na stole se objevily do zlatova opečené bavorské vdolečky uprostřed naplněné borůvkami, ozdobené tvarohovým krémem a šlehačkou.

„Mňam, mňam, to je dobrota,“ chválil princ Kristýnku a ta se jen usmívala, jedním okem mrkla na paní Kovaříkovou a druhým na vrabčáka Ferdu.

NAROZENINY

*Den, kdy jsme se narodili,
je jen jednou za rok.
Slavíme jej jak se patří,
máme na to nárok.*

*Díky našim rodičům se
ty oslavy daří.
Kdopak nám je bude chystat,
až budeme staří?*

*Poděkujme za dárečky,
mějme na paměti:
na nás bude dárky dávat,
až nebudem děti.*

Když sluníčko pošimralo Kristýnku na nose, chtělo se jí kýchnout, ale obrátila se na druhou stranu a dál sladce spala. Zdálo se jí, že má ze třinácti princů s maskou na obličejí najít toho svého duhového prince. Jak to dopadlo, se nedověděla, protože ji sluníčko pošimralo o trošinku víc.

„He... pčí!“ kýchl a pohrozila sluníčku: „Ty, ty, ty! Ty to budeš platiti,“ a vykulila na něj svá velká modrá kukadla.

Princ už pracoval na zahrádce, a tak nezbyvalo nic jiného než hup z vyhřáté postýlky! Sotva se osvěžila kapkami rosy, stál před ní princ s kyticí růží. Kristýnka ještě celá rozespalá hned nevěděla, co se děje, ale to již za plotem spustila muzika pochod. Rákosníček zabubnoval bum bum bumbubum, přidal se čmelák Brumek na kytaru, komáři na píšťaly, cvrček na klávesy a chroust Matěj na basu. Žabí sbor KVAKVA pod vedením žáby Boženky zapěl: Kristýnka má narozeniny, my máme přání jediný, štěstí zdraví, štěstí zdraví, jenom to zdraví. A co následovalo, to si nechte vyprávět. Před domkem stála řada gratulantů s dárky. Paní Kovaříková přinesla vajíčka, paní Tesaříková košík křemenáčů, mravenci borůvky, včely med a beruška Janinka zavařeninu. Ježek Vojta s rodinou darovali Kristýnce jablíčka, veverka Čiperka oříšky, Majka Ivanka bylinky, žízala Žaneta barevnou kuličku, straka lesklý knoflík, světluška Marcelka lucerničku a pan Tesařík kolébku.

Kristýnka se malinko zarděla a pravila: „Kdo si počká, ten se dočká,“ a mile se na souseda usmála.

Odpoledne přišli pozdravit oslavenkyni pejsek s kočičkou, kvíčala Milada, datel, čížek, a jestli jsem na někoho zapomněl, tak mi to odpusťte. Kristýnka pohostila kamarády oříškovým dortem, borůvkovým koláčem, dětem uvařila kakao a pro osvěžení malinovou, jahodovou a vanilkovou zmrzlinu.

K večeru přiletěla sojka a předala víle dopis od kmotřičky sovy: „Milá Kristýnko, žij tak, aby byl každý den nejkrásnějším dnem tvého života. Jenom tak budeš šťastná ty i všichni kolem tebe.“